

NẾU ĐỜI KHÔNG CÓ ANH

Chị Bông vào diễn đàn Cô Gái Việt đọc bài thơ của chị Hoài Mộng mà ngậm ngùi với những lời thơ thương nhớ người chồng đã khuất mấy năm nay, không có anh cùng uống trà mỗi buổi sớm mai, không có anh cùng đi chùa những ngày rằm ngày lễ lớn, v.v.

Trong diễn đàn còn có chị Hiền Thảo vừa mới mất chồng chưa tròn năm, chị không bán nhà, không về ở chung với con cháu dù tuổi đã số 8, chị vẫn đang ngỡ ngàng tập làm quen sống một mình trong căn nhà rộng đầy ắp kỷ niệm của hai vợ chồng. Không có anh để hai vợ chồng cùng đi dạo trong khu phố những buổi chiều đẹp, đi ăn ở một nhà hàng cả hai cùng ưa thích. Không có anh những buổi tiệc vui anh chị khiêu vũ bên nhau trong tiếng hát tiếng đàn. Ở tuổi già mất đi người chồng người vợ mới thấm thía sự chông chênh cuộc sống.

Chị Tuyết cùng “xóm” Dallas Texas với chị Bông, chồng chị bệnh suy nhược thần kinh kém ăn kém ngủ, chị vẫn vui và tự an ủi:

– Bông ơi, dù anh ấy bệnh, ra vào thấy nhau, nói với nhau vài câu là ấm nhà ấm cửa rồi, còn hơn goá bụa, không có anh, sống thui thủi một mình buồn lắm.

Nhưng chồng chị Tuyết bị suy nhược thần kinh rồi tiến tới bệnh Alzheimer, anh hoàn toàn là con người khác. Bên cạnh chồng nhưng cuộc đời chị vẫn là “Không có anh”, chị không thể chuyện trò, chia sẻ buồn vui với chồng... Cảnh đời trớ trêu của chị Tuyết có chồng bên cạnh cũng như không, còn phải vất vả trông nom người chồng bệnh hoạn. Cảnh đời goá phụ của chị Hoài Mộng, chị Hiền Thảo làm chị Bông ngậm ngùi và chợt nhận ra mình đang may mắn, hạnh phúc hơn họ, vẫn đang có anh Bông bên cạnh, chị phải biết gìn giữ trân trọng hạnh phúc này.

Chị Bông bỗng dạt dào cảm hứng nhất định sẽ viết một truyện ngắn “Nếu đời không có anh”. Đang ngồi trước máy tính chưa biết sẽ viết những kỷ niệm gì lãng mạn nên thơ cho giống người ta thì anh Bông vừa cắt cỏ sân sau mồ hôi nhễ nhại bước vào nhà. Nhìn thấy bình hoa trên bàn, chị Bông liền rút ra một cành hoa và yểu điệu trao cho anh Bông:

– Tặng anh đóa hồng này để anh quên đi những mệt nhọc làm vườn, cắt cỏ nha.

Giọng anh Bông xiu xiu:

– Tôi chỉ muốn báo cho bà tin buồn là tôi lỡ cắt trụi mấy cây ớt hiểm mới gieo trồng của bà rồi.

Chị Bông xót xa nhưng cố dịu dàng:

– Không sao, mai một em mua cây khác về trồng.

Dù đang mệt sau vụ cắt cỏ sân trước và sân sau rộng mênh mông, anh Bông cũng ngạc nhiên sững sờ:

– Tôi đã chuẩn bị tinh thần vào nhà thông báo sẽ nghe bà cần nhân đay nghiền và cãi nhau với bà suốt buổi chiều nay, mà lạ chưa! Hôm nay bà lãng mạn tặng hoa và hiện từ độ lượng bất ngờ. Chắc bà mới nghe thầy Pháp Hoà hay thầy Phước Tiến thuyết giảng hả?

Chị Bông kể lể:

– Kinh Phật nào mà hiệu nghiệm lạ vậy anh. Đạo này em đọc tin chồng các chị bạn trên diễn đàn lần lượt qua đời, đọc những bài thơ chị Hoài Mộng tả nỗi cô đơn của người ở lại, em tủi lòng cho các chị và đã hiểu ra em đang có anh là hạnh phúc hơn các chị ấy. Em sẽ viết truyện “Nếu đời không có anh” để ca ngợi anh, anh sẽ là nhân vật chính của truyện, anh là bóng mát chở che, là huyền thoại cuộc đời em...

Anh Bông khua tay:

– Thôi, bà đừng viết về tôi văn hoa, lãng mạn, bay bổng như thế tôi chả hiểu nổi, bà hãy viết những điều thường tình thực tế, mới đúng và sống động.

Chị Bông mừng rỡ:

– Ý kiến anh hay đấy, em sẽ suy nghĩ.

– Bà còn suy nghĩ gì nữa. Nếu như tôi chết trước bà, “Nếu đời không có anh”, ai sẽ đổ xăng đầy bình xe cho bà? Tôi dám chắc rằng bà chưa hề biết xe bà đang chạy dùng loại xăng gì, bà càng không biết ra cây xăng đổ xăng thế nào dù bà theo tôi đi đổ xăng hàng trăm lần, nhưng lần nào bà cũng ngồi đợi trong xe và ngênh mặt ngắm trời mây xa xăm không hề nhìn thực tế trước mặt tôi đổ xăng.

Chị Bông trách:

– Ai bảo mấy chục năm nay anh cứ tà lạng đổ xăng giùm xe em. Mà sao anh đổ xăng nhanh thế, có khi em chưa nghĩ ra một câu thơ anh đã xong rồi. Bởi thế em không biết đổ xăng cũng là tại anh.

– Còn nữa nè! “Nếu đời không có anh”, ai cắt cỏ vườn nhà cho bà. Bảo đảm bà không biết cách nổ máy cắt cỏ luôn.

Chị Bông chống chế:

– Em đã thử vài lần mà máy không chịu nổ. Đành thôi.

Anh Bông lại tiếp:

– “Nếu đời không có anh”, tôi thề rằng buổi tối bà không dám ra vườn sau một mình vì sợ ma dù buổi tối bà thích ngồi trong nhà hé màn cửa ngắm vườn trong ánh trăng hay trong ánh đèn solar tỏa sáng mờ màng khắp khu vườn.

Chị Bông không thể chống chế được nữa:

– Tại em nhất gan mà, vậy có kể thêm “Nếu đời không có anh” ai sẽ chở em đi chơi xa, chạy xe trên những xa lộ đường dài mà em chỉ thích ngồi ngắm cảnh bên đường và không bao giờ dám lái xe không anh?

– Kể luôn chứ, vụ này mới hấp dẫn, hôm ấy xe đang chạy trên high way đi Houston vào một ngày đầu Xuân với tốc độ 70 mile/giờ, bỗng bà la toáng lên: “Dừng xe lại, dừng xe lại”. Tôi hết hồn tưởng bà có chuyện gì khẩn cấp, hoá ra bà đòi dừng lại để xuống xe chụp hình với cánh đồng hoa dại rực rỡ bên đường. Bà có mấy tấm hình khoe bạn bè còn tôi suýt đâm xe vào thành cầu. Nếu tai nạn xảy ra thì người ta tưởng là tự tử chứ nào biết tôi ngừng xe gấp cho vợ xuống chụp hình, hái hoa.

Chị Bông biết lỗi:

– Em rút kinh nghiệm vụ này rồi.

Anh Bông vẫn hăng hái tiếp:

– Còn nhiều vụ khác nữa “Nếu đời không có anh” thì...

– Thôi, thôi, thế đủ rồi, anh mà kể thêm chắc em viết thành truyện dài nhiều tập “Nếu đời không có anh” luôn đó.

Chị Bông cảm động nhìn chồng:

– Bây giờ em sẽ viết truyện này. Các chị ấy tiếc nhớ “Không có anh” với những kỷ niệm đẹp như thơ. Còn em chẳng cần tìm kiếm hình ảnh nào lãng mạn của chúng ta, em sẽ viết nếu đời không có anh với tất cả trần trụi đời thường anh vừa kể đó.

Anh Bông cắm cành hoa hồng vào bình:

– Trả lại bà cành hoa màu mè lãng mạn không đúng lúc nè. Tôi thích thực tế mà, phải chi bà rót cho tôi uống ly nước lạnh còn đỡ mệt, còn sung sướng hơn!

Nguyễn Thị Thanh Dương
Dec. 12/2023

Nguồn: Internet eMail by CATHY chuyển

Đăng ngày Thứ Tư, January 3, 2024
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH